

Ještě jednou

1 Chtěl jsem říci, že... [shromáždění tleská]. Těší mne to. Velice děkuji. Chtěl bych říci, že toho chlapíka mám opravdu rád. Bratr Josef byl po léta mým přítelem. Rád bych měl někdy příležitost vám vyprávět, jak jsme se spolu seznámili. Ale doufám, že Pán mne miluje, tak jako Josefa, a že budu v pořádku. Pán vám žehnej.

2 Doufám, že si to můžeme zazpívat: „Již věřím já.“ A mějme dnes večer takové smyšlení ve svých srdcích: „Nyní věřím.“

*Již věřím já, již věřím já,
všechno je možné, již věřím já;
Již věřím já, již věřím já,
všechno je možné, již věřím já.*

3 Skloňme nyní své hlavy, jen na okamžik, a povstaňme. A v této chvíli skloňme před Ním nejen naše hlavy, nýbrž naše srdce. A zajímá mne, zda v tomto shromáždění je někdo, kdo by si přál být připomenut v modlitbě, tedy jen pozdvihni svou ruku a řekni: „Bože, to znamená, že jsem v nouzi a přeji si, abys mi pomohl.“ Bože, splň jejich žádosti.

4 Náš nebeský Otče, veliký a všemocný Jehovo, který svým Slovem zformoval zem, a dal nám zde příležitost putovat, a učinit svá rozhodnutí, zda chceme žít, nebo umřít. „Zvolte dnes.“ A my jsme zvolili mezi smrtí a životem. A tak prosím, Otče, jestliže se zde nachází někdo, kdo Tě nepoznal jakožto svého milovaného Spasitele, nechť Tě může zvolit dnešního večera, vědět to, znamená život. A jsou-li zde dnešního večera lidé, kteří jsou nemocní a ohrožení tělesnou smrtí, nechť si dnešního večera zvolí Tebe, jakožto uzdravovatele, a to bude pro ně znamenat fyzické obnovení.

5 Ó, Ty jsi tak dobrý k lidským synům, dlouho trpělivý, nechceš, aby někdo zahynul, nýbrž aby všichni přišli k pokání. A tak pošli dešťová oblaka, a vzbud' ovoce a pokrm na zemi k nasycení svých dětí. My jsme, Pane, tak liknaví a tak ničemní, že jsme s to promarnit příležitost, a navíc jsme sobečtí. A, ó Bože, prostě nám promiň, Pane. Úpěnlivě prosíme o milosrdenství. Nechceme Tvé spravedlnosti ani soudu, chceme Tvé milosrdenství, Pane, a tak prosíme, abychom mohli být účastni Tvé milosti.

6 A, Otče, nikoliv kvůli tomu, že mne slyší toto obecenství, ale aby

ses zde mohl postavit Ty, na tomto místě, které k tomu bylo zasvěceno. Děkuji Ti za to krásné obecenství. A ze srdce věřím, že kdybys přišel dnes v noci, zde v New Yorku by byl veliký zástup lidí, kteří by šli do toho velikého vytržení. A Otče, prosíme, abychom mohli být světlem, ne pod nádobou, nýbrž pod pomazáním Ducha svatého, který zapaluje svíce, mohli být světly tomuto umírajícímu světu, v té době sklíčující mlhy nevíry, která nás obklopuje ze všech stran. Víme, že brzy spatříme svého Pána, který prorazí tuto mlhu, až tato světla zazáří. A doufáme, Pane, že nás připravíš. Pokud máme dnešního večera něčeho zapotřebí, dopřej nám toho, Pane, skrze svou milost. Neboť prosíme ve jménu Ježíše, Tvého Syna. Amen.

⁷ Neumím se moc vyjadřovat. Ale chtěl bych říci pastoru Vickovi, jeho nenápadnému spolupracovníkovi zde, a rovněž všem spolupracujícím pastorům, laikům, prostě všem vám, a rovněž návštěvníkům a příchozím v našich branách: Rád bych vám poděkoval za vaši podporu v tomto týdnu, za vaši modlitbu a spolupráci, a námahu, za účelem toho, abychom mohli přinést světlo evangelia tomuto městu.

⁸ A naší snahou, pastora Vicka spolu s mnoha jinými pastory, je roztažení rybářských sítí v tom velikém jezeru. Tam se nacházejí ryby, které jsou Božím vlastnictvím. Nevíme kdo, a kde se nacházejí. Ale když se postavíme jeden na jednom, a druhý na druhém rohu, a roztáhneme sítě, a já jsem přišel, abych vpletl svou síť mezi tu jejich, a svou službu v tu jejich a tak se pokoušel dosáhnout a dostat trošku větší zástup, abychom jej mohli věnovat Bohu, a říci: „Otče, je zde ještě nějaká ryba? Je zde ještě nějaké semeno života předurčené v Knize života, za které umřel Beránek? Pokud zde jsou, cítím, že když budou zasaženy světlem evangelia, ihned ho spatří, neboť byli k tomu předurčení.“

⁹ Je nám líto, že jsme neměli dosti prostoru, který by mohl být lidem poskytnut. Téměř každý večer, když jsem přicházel, na ulicích stály veliké zástupy lidí, chodili, snažili se dostat dovnitř, víte.

¹⁰ Ale vím, že zde platí zákon, zákon velitele požárního sboru; on dovoluje pouze stanovený počet, musíte nechat volné uličky, a tak dále. A tomu nemůžeme zabránit. Neboť my, jako křesťané, se tomu musíme podrobit. Neboť Bible praví, řekl nám to Ježíš: „Dejte císaři, co jest císařovo, a Bohu co jest Božího.“ A tak se to snažíme konat. A nebudeme-li císaře poslouchat, pak je nejisté i naše poslušství vůči Bohu. A pokud si císařův zákon neprotiřečí s tím Božím, musíme být

poslušni tomu Božimu na prvním místě. Tak tedy to nebezpečí požáru, a tak dále, ano, oni vědí, jak na to, a to nám tedy nařizují.

11 Prosil jsem o milost pro ty lidi, a když jsem je spatřil na ulici, jak chodí sem a tam, a tak dále, a ty nemocné, jak se pokoušejí dostat dovnitř a jak je přivázejí taxíky z jiných míst v New Yorku nebo Long Islandu, a z Jersey nebo i jiných míst, a Manhattanu. Dobrá, hleďte, ale my můžeme jen požádat. Ale když se dozvím, že takový je zákon, on řekl: „Pokud by přijel náčelník požárního sboru, a zastihl vás takto natlačené, on by to shromáždění zakázal.“ A to by potom vyřadilo všechny.

12 Chci tedy vyjádřit svou vděčnost majiteli, nebo kdokoliv to je, snad společnosti, která je majitelem této budovy, nebo jejímu vedení, že nám dovolili použít tuto budovu, a rovněž správci za jeho zdvořilost, že nám to umožnil. Byli velmi, velmi hodní. A pokud jsou... pokud ještě nemají věčný život, doufám, že Bůh jim věčný život dá.

13 A to, co nyní řeknu, může znít nerozvázně, ale řeknu to proto, že jsem horlivý pro Krista. Modlím se, aby když tato budova bude použita napříště pro taneční zábavu a světské radovánky, nechť Duch svatý na tyto lidi padne s takovým přesvědčením, že začnou plakat. Modlím se o to. Neboť jsem si jist tím, že lidé, třeba i vlastníci tohoto místa, by raději spatřili spasené duše v království Božím, než cokoliv jiného.

14 „A jsi pozván znovu,“ pro mne, abych znovu přijel, to prostě naplňuje mé srdce. Neboť taková malá, ojedinělá služba, se někdy bratřím jeví nežádoucí, obzvláště pro ty, kteří ve svých organizacích se dopracují do takového postavení, že toto nemohou přijmout, vidíte, neboť za tím stojí systém. Těch vzácných lidí není zase tolik...

15 Setkal jsem se s katolickými kněžími, kteří mne chopili za ruku a pohleděli mi do očí. A myslíte si, že nevím, co procházelo jejich hlavou? To působí rozpoznání, vezte, to co zde vidíte. On to chtěl pochopit, ale nemohl to obsáhnout, víte, on by byl exkomunikován. Stejně tak protestantští kazatelé, skvělí bratři, a oni to chtějí konat.

16 Mimochodem, když se zmíním proti některé denominaci, nebo denominačnímu systému, nejedná se mi o lidi, kteří tam jsou. Jedná se o systém, proti kterému jsem, vidíte, on je drží stranou, on překáží v přijetí toho. Když oni napíší svou deklaraci, řeknou: „Věříme tomu, tečka!“ Kdyby na konci dali čárku: „Věříme tomu a všemu ostatnímu, co nám Pán ukáže ze svého Slova,“ pak by to bylo v pořádku. Ale oni to

tak nedělají. Dobře to známe. To by potom nemohla být denominace, kdyby to tak udělala, vidíte. Pak by to bylo jen Boží hnutí, které je neustále v pohybu, vidíte. A...

17 Každý vůči těm ostatním se stává pozdním deštěm. Vidíte, Luther byl pozdním deštěm vůči katolíkům. A John Wesley byl pozdním deštěm vůči Lutherovi. A letniční byli pozdním deštěm vůči denominacím, a co se stane nyní? Chápete?

18 Ale pamatujte, děti Boží nikdy neukotvily své stany tak pevně, aby jimi nemohli hnout. A když se pohnul Ohnivý sloup, pohnuli se spolu s ním. Vidíte, pohybovali se s Ohnivým sloupem.

19 Ale, když se lidem dostane toho, že Ohnivý sloup uprostřed nich něco vykoná, Duch svatý něco vykoná, a posléze, když ten muž s poselstvím opustí tento život, potom se organizují na jeho díle. A Ohnivý sloup je opouští a nechá je sedět samotné, a jde dál. A oni jsou tak pevně připoutáni k zemi, že nejsou s to sebou hnout, ale uprostřed nich zůstává mnoho lidí s dobrým srdcem.

20 Nepamatuji si, kdy jsem měl naposled více svobody vyslovit to, co je v mém srdci, než zde.

21 Inu, říká se, že v New Yorku jsou lidé lhotejní, neformální, ten veliký formovací hrnec, kde se nachází hrst toho nejhoršího z každého národa, a je to tam vyklopeno, a je tam semleto, to je New York, vězte. Ale chci vám říci, že tam se rovněž nacházejí nějakí svatí Boží, vězte. To souhlasí. To je pravda. A všude kam jdu, dokola a kolem světa, v každém národě, nalézám svaté Boží, všude. A co je na tom zvláštního...

22 Mohl bych to říci některým z vás, prostě se letmo o tom zmínit. Jako misionář shledávám, že když přijedu do země, kde neumí rozeznat pravou a levou ruku, neznají slova, neumí je vyslovit, vše, co umí je zabít a sníst. Ale když tito lidé obdrží Ducha svatého, a budou konat to, co vy, budou se chovat jako vy, aniž by o tom věděli jedině slovo. A tak vidíte, je to pro všechny rasy, pro všechny lidi všude, a my všichni máme i dobré i zlé.

23 A dnes večer cítím, a rovněž děkuji našemu nebeskému Otci, neboť věřím, že dnes večer mám tu výsadu promlouvat ke smetánce této úrody.

24 Můžete si představit tu zodpovědnost, promlouvat ke skupině lidí, která se chopí každého slova, které řeknu a potom budu muset

vydat, v den soudný, počet z toho co jsem jim řekl. Neboť skrze tuto malou, pokornou službu, která dává lidem možnost poznat, že lidská bytost není schopna konat tyto věci. To musí pocházet od Boha, proto, že oni se uchopí každého vyřčeného slova. A z toho důvodu jsem se nikdy nepokoušel něco postavit, uvažoval jsem, poznamenával jsem si výroky Písma a dělal poznámky s tím, že se to může hodit k povznesení lidí. Vidíte, snažně se tedy modlím a uvažuji o něčem, co by pro vás bylo konstruktivní, co by vám bylo nápomocné.

²⁵ Neboť nejsem zde pouze za tím účelem, abychom si zatleskali rukama a jásali, a pobíhali sem a tam uličkami. Ó, věřím tomu všemu, jistě, ale v tom vězí ještě něco navíc. Tato věc musí mít nějaký základ, vězte. Věřím, že když skáчете a vracíte se do původní polohy, žijte tak vysoko, jak jste vyskočili. A pakli ne, pak neskákejte vůbec. A tak když, skákejte pouze do takové výše, jak žijete. A to jsme povinni dělat. Neboť konec konců, vězte, váš život promlouvá hlasitěji, než vaše svědectví. Lidé vědí, kdo jste podle vašeho života, a podle toho, co konáte.

²⁶ Večer jsem to tedy hodně protáhl. Správně, tuším, jsme už měli odtud odejít za dvacet minut, a já jsem ještě ani nezačal. Jsem těžkopádný. Jsem pouze...

²⁷ Vždycky jsem poslední. Narodil jsem se pozdě, bylo to něco málo přes devět měsíců. A potom jsem byl... je to tak. Když jsem se narodil, byl jsem trochu přenošen, řekla mi to maminka. A když jsem... a vzdělání, které mi bylo dopřáno, byl jsem vždycky pozadu. A když jsem měl svatbu, moje manželka čekala na mne tři hodiny, dokud jsem nevykonal návštěvu u nemocného, a tak na vlastní svatbu jsem se dostavil pozdě. Kdybych se jen mohl opozdit na svůj pohřeb, to je ta další věc, vidíte, to je ta hlavní věc. Neříkám to kvůli nějakému... ale je to tak.

²⁸ Ale nikdy jsem se nepokoušel do toho dostat lidi cestou vzdělání. Nikdy jsem se nepokoušel takto uvažovat. Nechtě prostě Duch svatý zaujme své místo.

²⁹ Doma mám dvě dcerušky. Před chvílí jsem s nimi hovořil. Jedna je Rebeka, ta druhá... to je ta starší. Ta mladší, její sestra hned po ní je Sára. Mezi nimi je rozdíl téměř pěti let. Nedávno jsem byl na shromáždění misionářů, a vrátil jsem se pozdě. A ony jsou tatínkovi mazlíčci. Ještě nyní, neboť Rebeka je už mladou ženou, ale i přesto je tatínkovým miláčkem. Mám rád své děti. A vzpomínám si, jak seděly a čekaly. A já se nevracel po celé měsíce, a potom, až jsem se vrátil,

ony na mně čekaly. Ano, byly ještě maličké. Bylo to před několika lety, asi před deseti lety. Byl jsem v zámoří, a vracel jsem se domů. A letadlo mělo zpoždění, a tak ta malá děvčata byla ospalá a šla do postýlek. Zavřičko se zmocnil jejich očí, a naházal jim do nich písku. Ale moje manželka čekala.

³⁰ A konečně nad ránem jsem dorazil domů, asi ve tři hodiny ráno. A byl jsem celý znavený, nemohl jsem usnout. Lehl jsem si tak na hodinu a vstal jsem, šel jsem do obývacího pokoje, a posadil se do křesla. A potom začalo svítat.

³¹ A tu náhle jsem uslyšel v zadní místnosti nějaký hluk, a to se probudila tato dvě děvčata. Rebeka se probudila první, a ihned ji napadlo, „tatínek je doma“. A přiběhla přímo z lůžka! A to probudilo její sestru.

³² Domnívám se, že moje děti jsou jako ty vaše. Když ta starší opotřebuje nějaké to oblečení, pak se to dostane tomu druhému, a tak Sára měla na sobě pyžamo Rebeky. A v té době byla pyžama se zaječima nožkama, byly na nich takové veliké tlapky, a pro Sáru byly skutečně moc veliké, a nemohla se v nich udržet, měla příliš krátké nožičky.

³³ A tak Rebeka přiběhla a skočila na má kolena, a objala mne rukama kolem krku, a začal mě líbat. A já se na chvíli rozplakal. A chudák malá Sára si pomyslela, že byla opomenuta, Beky ji totiž natloukla, a tak ona stála ve dveřích, a své tmavé oči obrátila vzhůru, a po jejich tvářích tekly slzy.

³⁴ Rebeka se obrátila a řekla: „Sáro, moje sestro!“ Myslím si, že jednala, jako jednají některé z těch církví, víte. Řekla: „Pamatuj, že jsem byla první.“ A řekla... a objímala mne oběma rukama, a řekla: „Mám celého tatínka, a pro tebe zde již není místo.“ A oni se nám snaží vnutit takový názor, víte. Dobrá, Betty má dlouhé nohy, dostala tedy na podlahu, měla pevné místo, víte, jako ty mnohé církve.

³⁵ Ale malá Sára, ona se cítila raněna, až jsem se na ní podíval a zamžoural na ni okem, víte, a pokynul jí. A nastavil jsem své druhé koleno. A právě na to ona čekala. Ihned přiběhla! A skočila na mé koleno, ale pro její krátké nožičky bylo příliš vysoké, a vrtěla sebou, jako by měla spadnout na zem. Dobrá, chopil jsem ji rukama, a ona opřela svou hlavu o mou hrud', a domnívám se, že si vychutnávala ten pocit, udělal jsem to, a sevřel ji do náruče.

³⁶ Ona se vztyčila a pohleděla na Rebeku. Pomyslel jsem si, že to

bylo tak pěkné. Ona řekla: „Rebeko, moje sestro, chci ti rovněž něco říci.“ A řekla: „To je v pořádku, že jsi byla první a měla celého tatínka, ale ráda bych ti řekla, že tatínek má mne celou.“ A tak...

³⁷ Já nejsem teolog. Neměl jsem na to dost času, abych vyrůstal v nějaké teologické škole, ale doufám, že On se zmocnil mne celého, a to je vše, a tak mne může použít.

³⁸ Nakonec, ale neposlední co do důležitosti, v žádném případě. Nepřišel jsem sem... nepožádal jsem je o peněžní sbírku, vězte. Nepřišel jsem kvůli tomu. Nikdy jsem ji nepřijal pro sebe, za celý svůj život. Všechny moje... byl jsem kazatelem třiatřicet let, a nikdy jsem nepřijal peněžní sbírku. Dělal to pro mne jiní kazatelé. Ale já jsem za celý svůj život toto nepřijal, a doufám, že to nebudu muset učinit i na příště.

³⁹ Ale, jelikož jste to učinili, půjdu, vezmu to, a věnuji na zahraniční misii, až sám někam pojedu, přivést lidi, kteří neměli příležitost, jakou máte vy zde, přinést to samé evangelium těm, kteří si nemohou dovolit poslat pro mne, a zaplatit mou cestu. A proto [shromáždění tleská], děkuji. Aby rovněž ti, kteří nemají tu výsadu, mohli ji dostat jako vy zde. A ani jedna pence nebude použita na, víte, pití, kouření nebo... bude to věnováno pro království Boží. A doufám, že Bůh to uctí. „Cokoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“ A nechť vás Pán požehná. A dnes večer se pokusím...

⁴⁰ Chtěl bych vám dát jednu otázku. Kolik z vás bylo v té veliké modlitební řadě včerejšího večera, kteří prošli pod rukama těch služebníků a pocítili, jak Duch začal působit ve vaší věci? Dovolte mi spatřit vaše pozvednuté ruce. Ó, to je nádhera. To je skvělé, hezké. On to vždy tak koná. On působí pro vaše blaho.

⁴¹ Dnes večer jsem si pomyslel, že jelikož jsme měli tolik uzdravovacích bohoslužeb... a spatřili jsme Pána Ježíše v jeho veliké moci, což jej činí tímtež včera i dnes i na věky. A během tohoto týdne jsme se mohli poučit, že se udála mnohá znamení, která nám ukázal ze své přítomnosti, přímo zde uprostřed nás, ve formě Ducha svatého.

⁴² Příští neděli bych rád byl ve své modlitebně, v neděli ráno a v neděli večer v Indianě. A potom v následujícím týdnu, budu ve Shreveport v Louisianě, ve velikém shromáždění. A později pojedu do Yumy v Arizoně. A vrátím se do Phoenixu ke křesťanským obchodníkům. Potom zpět do Indiany na vánoční svátky.

⁴³ Potom se vrátím znovu do Phoenixu, a pokud tam v okolí má někdo z vás nějaké přátele. Počínaje devatenáctým dnem, dali mi zdarma takové hezké místo, se čtyřmi tisíci míst k sezení, je to posluchárna Ramada, je v ní klimatizace, předtím, než se bude konat mezinárodní shromáždění křesťanských obchodníků. A budu promlouvat ve dvou ze čtyř večerů a jednou pan Roberts, a jednou, tuším, pan Brown, a nakolik vím, můj bude první, zahajovací, a poslední večer. A potom to bude pokračovat dál a dál.

⁴⁴ Modlete se tedy za mne. Jsem potřebný, co se týče vašich modliteb. Je-li někdo v nouzi, co se týče modliteb, pak jsem to já, vězte. A satan si jistě... jsem pro něj terčem, dobře víte. A musím neustále udržovat svou víru na výši, ten štít, abych mohl kráčet kupředu. Pán vám tedy neustále žehnej.

⁴⁵ A pokud se už s vámi neuvidím do toho dne, setkám se s vámi onoho rána před bránou. A tam potom, mohu to nyní klidně říci, budu tam i nadále věřit tomu oslavenému Evangeliumu, věřit tomu, že Ježíš Kristus není mrtev. Ale že žije uprostřed svého lidu, a že Jeho evangelium je tím stejným. A věci, které On konal, budeme konat my, dokud nepřijde. A jsem si vědom toho, že Bůh mne bude soudit podle věcí, které jsem kázal. Před Bohem se musím zodpovědět za to, co jsem řekl.

⁴⁶ Nechť vás nyní Pán požehná. A ještě jednou se pomodlíme, než otevřeme tuto knihu.

⁴⁷ Pane Ježíši, vezmi to Slovo, a nakrm naše lačné duše. Očekáváme s trpělivostí, Pane. Jsme plní očekávání. Jako v ten poslední den svátků, jak tito lidé jásalí! Přichází nám rovněž na mysl Simeon v chrámu, kterému bylo zaslíbeno Duchem svatým, že neužije smrti, dokud by nespátril Krista Pána. A zde se to stalo, v tom velikém dnu, když ženy přicházely se svými dětmi k obřizce a přinášely oběti očišťování, a právě v této chvíli... byl Ježíš vnášen do chrámu. A Simeon, který se možná tohoto rána nacházel zrovna ve vedlejší místnosti, ve svém úřadu, ale Duch svatý mu dal toto zaslíbení. A zde byl Mesiáš v matčině objetí, to malé dítě ovinuté v plenkách.

⁴⁸ A Marie se zdržovala v určité vzdálenosti od nich, neboť měla špatnou pověst, tak tito lidé uvažovali, že to dítě nepochází ze svatého manželského svazku. Nikdo s tou ženou nechtěl mít nic společného. Ale ona ve svém srdci věděla, co svírá ve své náruči. A Otče, nechť naše srdce tohoto večera uchovávají tu samou naději. Nehledě na to, co praví ten svět, přece víme, co vstoupilo do našeho života.

49 A v tom čase Simeon, ten který řekl, že... Duch svatý mu řekl, že spatří Mesiáše. A i když byl starý, sešlý věkem, jako starý mudrc, počestný to muž, ale věřil slovu Páně, které mu bylo řečeno, že Duch svatý sestoupí na něj, a tak šel pod vedením Ducha svatého skrze budovu, kolem té dlouhé řady maminek. V té době tam bylo kolem dvou a půl miliónů lidí, a tak každou noc se mohlo narodit několik set dětí. A ony tam stály připravené k obrízce a očišťování.

50 A Duch svatý jej vedl k této malé odvržené osobě! A vztáhl své ruce, a vzal Mesiáše na své lokty, slzy kanuly po jeho bradě. Řekl: „Nyní propouštíš služebníka svého, Pane, podle slova svého, v pokoji. Neboť viděly oči mé Spasení tvé.“

51 A zde belhavým krokem přichází stará prorokyně, ke které přišlo Slovo Páně, a rovněž o něm prorokuje, ač slepá tělesně, ale nikoliv duchovně. Ví, že to je Mesiáš.

52 Pane Bože, nechť naše oči se otevřou na ten fakt, že On je stále Mesiášem. Dejž, abychom Jej dnes večer objali, neboť vyznáváme, že jsme zde na tomto světě poutníky a příchozími. To není náš domov. To není naše země. Jsme lidmi jiného způsobu jednání, neboť jsme se narodili shůry.

53 A my, kteří se přidržujeme tohoto zaslíbení v našich srdcích, dopřej nám, abychom spatřili toto zaslíbení, které bylo dáno Ježíšem jeho církvi, totiž že krátce před jeho příchodem budeme svědky návratu dnů Noe,... „jedli, pili, ženili se, vdávaly a nemravnost postihla celou zem.“ Potom On řekl: „Jako bylo za dnů Sodomy, předtím než spadl oheň, že Bůh sestoupil dolů a zjevil se v těle skrze odhalení tajemství lidských srdcí.“ A On zaslíbil, že tato věc bude navracena. Nechť bychom dnešního večera měli tuto výsadu, veliký Duchu svatý, neboť pokorně prosíme ve jménu Ježíše. Amen.

54 [Ve shromáždění jest řeč v jazycích s výkladem: „Neboť Ten, kterého hledáte je zde přítomen, aby uzdravil stovky zkroušených srdcem, uzdravil rány, které byly dány Synu Božímu. Jsou zde mnozí, jejichž břemena nejsou z nich sňata, ale Ježíš je zde, a praví tobě, vztáhni svou ruku. „Neboť On zná cestu, kterou se ubíráš. Pozdvihněte své hlavy a srdce, neboť pouze čisté ruce a čistá srdce se počítají v Jeho očích. Kdo je Král slávy? Pán mocný a udatný, to je Král slávy. Pozdvihněte vysoko své hlavy. Hledte na Něj, neboť On včera i dnes tentýž jest, i na věky. On dal svůj pokyn: Následujte mne.“] Amen.

55 Ó, nyní uvažuji o tom, jak jsem si vědom přítomnosti Ducha

blízko nás, toho světla. Vyjděte z ulity této hodiny, ve které žijeme, toho času, a budme si vědomi Ducha Božího uprostřed nás nyní.

⁵⁶ Otevřeme knihu Soudců, 16. kapitolu, počínaje 23. veršem, když budeme číst Slovo.

⁵⁷ A zatím, co listujete, dovolte mi říci, uvažoval jsem o volbě této kapitoly, abych odpoledne, závěrem těchto shromáždění, přečetl a přinesl něco, co by mohlo být pro církev konstruktivní. A vždycky očekávám na to, co řekne Duch svatý, tam v pokoji, když jsem něčím zasažen. Mohu si sice poznamenat nějaká jiná místa Písma, a uvažovat o tom, co to přinese, až se k tomu dostanu. „Ale co řekne na to On?“

⁵⁸ A nyní se pozorně zaposlouchejte, snažte se tomu věnovat patřičnou pozornost, zatím co budeme číst. Neboť zde, bude-li to vůle Páně, pokusím se to vyložit na základě přirovnání jednoho k druhému. A nyní pozorně poslouchejte, začínáme od 23. verše.

Knížata pak Filistínská shromáždili se, aby obětovali oběť velikou bohu svému Dágonovi a aby se veselili; nebo řekli: Dalt' jest bůh náš v ruce naše Samsona nepřítele našeho.

A když uzřel jej lid, chválili boha svého; nebo pravili: Dalt' jest bůh náš v ruce naše nepřítele našeho a zhoubce země naší, kterýž mnohé z našich zmordoval.

I stalo, když se rozveselilo srdce jejich, že řekli: Zavolejte Samsona, aby kratochvílil před námi. Tedy povolali Samsona z domu vězňů, aby hrál před nimi; i postavili ho mezi sloupy.

Nebo řekl Samson pacholeti, kteréž ho za ruku vodilo: Přiveď mne, ať mohu omakatí sloupy, na nichž dům stojí, a zpodepřítí se na ně.

Dům pak plný byl mužů a žen, a byla tam všeska knížata Filistínská, ano i na vrchu okolo tří tisíc mužů a žen, kteříž dívali se, když Samson hrál.

I volal Samson k Hospodinu, a řekl: Panovníče Hospodine, prosím, rozpomeň se na mne, a posilni mne, žádám, toliko aspoň jednou, ó Bože, abych se jednou pomstítí mohl za své obě oči nad

Filistínskými.

Objav tedy Samson oba sloupy prostřední, na nichž dům ten stál, zpolehl na ně, na jeden pravou a na druhý levou rukou svou.

Potom řekl Samson: Necht' umře život můj s Filistínskými. A nalehl silně, i padl dům na knížata a na všecken lid, kterýž byl v něm; i bylo mrtvých, kteréž pobil on umíraje, více než těch, kteréž pobil, živ jsa.

59 Jaký to pohled! Muselo být horké odpoledne, slunce svítilo dolů na tuto oslavu, a tři tisíce Filištínských hledělo dolů z balkónů na stadión, když tam vstupoval jistý pár. Vyznamenaní vojenští velitelé se svými dámami ověšenými klenoty, všichni se nahnuli dopředu, aby měli dobrý výhled, když jistý mladík vedl slepého muže! V sálu, kde celé odpoledne zněl hluk této hlučné oslavy a zábavy opilců, (zde je to, co mne tolik uráží) oni oslavovali vítězství svého boha - ryby, Dágonu nad služebníkem Jehovy. Jaká hanba! Jak se to vlastně mohlo stát! Ten muž selhal. Inu, Bůh neselhal.

60 Co si asi pomyslel Jehova, když shlédl, a spatřil, co se tam děje! Podnapilá hromada polonahých žen, skvěle ověšených klenoty a ozdobené, upravené, se svými podnapilými manžely, kteří pili a oslavovali svého boha, boha-rybu, svou modlu, která jim dala vítězství nad služebníkem Jehovy.

61 Ten mladík vedl vrávorajícího slepého muže ke středu, kde stály pilíře, dva pilíře, které držely tento veliký sál, který se dole takto skláněl. A dva veliké pilíře, tak si to umím představit, ony držely ty lidi, tři tisíce vojenských velitelů a potentátů, těch nejvýznamnějších, vyznamenaných vojáků, nejlepších bojovníků. Byla tam pozvána celá smetánka, neboť to byly oslavy.

62 A naproti nim se nacházela ta veliká modla ryby, a pod ní na oltáři byla lidská krev, jakožto oběť jejich bohu - rybě, této naprosto pohanské soše, která nemůže ani promluvit, ani slyšet, ani dýchat. Ale oni ve své nevědomosti uctívají tohoto boha a myslí si, že on jim dal vítězství, tu slávu.

63 A potom, veden k těmto pilířům v hledišti, odkud mohli dobře vidět, má brzy přijít na pořad hlavní bod. Už proběhlo mnoho zábavných kousků, snad jak bylo jejich zvykem, ukazovali opice a gladiátory, kteří se utkali v soubojích, a ti gladiátoři rozhodovali, zda

oběť ležící na podlaze má být usmrcena nebo ne. A oni museli vidět nějaké krveprolití. A když tyto události proběhly, přišel čas na tu hlavní. Ten předzápas se skončil. A hlavním bodem bylo dělat si legraci z Jehovy, tropit si žerty z našeho Boha, a vše kvůli tomu, že Jeho služebník selhal.

⁶⁴ Podívejte, On je Bohem, to je pravda, ale my jsme Jeho služebníky, a máme své pověření, abychom je vykonali přesně podle toho, jak On nařídil, aby bylo vykonáno.

⁶⁵ Potom shledáváme, jak oni ve svém podnapilém, neuctivém stavu, jak oni najednou povstali, a zavládlo hluboké ticho, snad se ozval zvuk polnice. A začínal hlavní bod, kvůli kterému probíhaly oslavy, vedli svědka Jehovy, vedli jej do středu síně, aby se mu mohli posmívat a tropit si z něj žerty.

⁶⁶ Pohledte na něj, jak je pokořen, zlomen, jako symbol pokleslé církve, duchovně obnažené, morálně zhroucené. Jaký je to příklad pro dnešní stav.

⁶⁷ Samson, to byl Samson, ten veliký Samson, byl to skutečně on, ten veliký, hrozivý nástroj Boží? Proč, mohu si představit, jak mnozí Filištinští, ti vojenští velitelé, stáli a koukali, proč přece na pouhou zmínku o jeho jménu se chvěla celá země. Stačilo vyslovit slovo „Samson,“ pouhá zmínka o jménu „Samson,“ a všechno se hrozilo toho jména, a nyní pohledte na něj.

⁶⁸ Víte, kdysi bylo tak, že jméno Ježíš se těšilo veliké uctivosti, lidé je vyslovovali s vysokou úctou. A ti, kteří se takto uctivě k němu chovali, mohli pomocí tohoto jména vymítat duchy a způsobit, že příroda uposlechla jejich rozkazu, skrze toto Jméno.

⁶⁹ Ale myslím si, že ten Samson zde, chci udělat takové přirovnání, je moderním místním... ne místním, ale moderním stavem dnešní církve. Je to dokonalé přirovnání. Církev už dávno ztratila tento respekt, nikoliv kvůli tomu, že Bůh opustil církev, nýbrž že církev opustila Boha. To se nestalo kvůli tomu, že Bůh opustil Samsona, nýbrž kvůli tomu, že Samson opustil Boha. Místo toho, abychom stáli jako církev, tehdy když Ananiáš se Safirou byli postaveni před církev. Místo toho jsme po dlouhou dobu dělali ústupky věcem tohoto světa, a vpouštěli je dovnitř, až do nynějška, kdy se jí posmívají slovem „holly roller,“ nebo se prostě stala jako každá jiná denominace, nějaká církev. Není... nemá už v sobě tohoto důstojenství, jak se sluší.

⁷⁰ Domnívám se, že když tam tak stáli na svých nohou, že se začal

ten hlavní bod. A přenesme se na chvíli na toto místo. Mohu si představit tyto Filistinské, mnohé z těch význačných bojovníků, kteří tam stáli se svými ženami vyšňorenými drahokamy, které objímali a pronášeli přípitky Dágonovi. „Sláva tobě, Dágone, obdržels vítězství nad Jehovou! Ukázali jsme jim, čeho jsme schopni. Ukázali jsme tomu chlapíkovi, který se tak chvástal, že v něm vlastně nic není.“

71 To je téměř stav dnešní církve. My, kteří máme klíče království ve svých rukou, se všemi duchovními dary, které byly Bohem dány člověku, lžeme ve svých církvích, už dávno děláme ústupky cestou vyznání víry, a tak dále, dokud jsme z ní „neodmotali“ celou Boží moc, dokud se více méně nestala pouhým klubem.

72 Jako v tom nedávném případě, kdy se jistý mohamedán postavil po boku našeho renomovaného evangelisty, on řekl: „Přivedu třicet nemocných a postižených lidí, ty uzdrav patnáct a já uzdravím patnáct z nich.“ A nechtěl bych proti tomu evangelistovi říci nic špatného, ale on to vzdal, aniž by něco odpověděl.

73 Je to selhání vůči našemu Bohu, vůči Slovu Božím. A zaslíbení Boží je Božím zaslíbením. „Znamení tato míti budou, ti kteří věří.“

74 A tak jsme se téměř dostali k dalšímu vyzvání, nebo k jiným oslavám, když pohanští bohové si dovolují mluvit proti církvi a církev stojí bezmocná, poražená, duchovně obnažená. Má to zajisté nějakou příčinu, je to způsobeno starostmi o tento svět, které se vloudily do církve, a ona už nestojí za víc než kterýkoliv klub. Toto zjišťujeme. Věřím...

75 Nevím, co bych si počal v takovém případě. Očekával bych, dokud bych nespatriil, co na to řekne Bůh. Ale věřím, že bych to pociťoval stejně, jak ti tři hebrejští mládenci: „Náš Bůh má moc nás z toho vytrhnout! Ale každopádně se neskloníme před touto sochou, ať už to učiní nebo ne.“

76 Ale my jsme ztratili veškerou odvahu, to se přihodilo Samsonovi, byl zbaven své síly. Církev byla zbavena svého vlivu a svědectví, totiž že se jedná o živé, působící tělo Kristovo. Přijala dogmata, smíchala je se svými pověrami, dokud nepominula prominentnost Slova. A Ježíš řekl k této bezmocné církvi, ke které přišel: „Vzali jste příkázání Boží, pro své tradice jste je zbavili moci. Zbavili jste Boží příkázání činné síly, kvůli vašim tradicím, převrátili jste je naruby.“

77 Před nedávnem ve škole. Jistý uhlazený pán z New Yorku přijel

k nám domů, a řekl mi... to byl baptistický bratr, on mi řekl: „Bratře Branhamo, jsem baptista.“ Pozval jsem jej dovnitř s ještě jedním bratrem, a nabídl jsem jim, aby se posadili. A on dlouze hovořil. A za chvíli řekl: „Když jsem byl chlapcem, byl jsem povolán do své služby.“ Řekl: „Moje vzácná stará maminka prala na valše, aby mne mohla poslat do školy.“ A řekl: „V ten den, kdy jsem měl obdržet svou hodnost bakaláře umění, svůj titul B.A.,“ řekl, „pomyslel jsem si, že v tom se nachází Kristus, ale,“ řekl, „On tam nebyl.“ Když jsem obdržel svůj doktorský titul, pak jsem si pomyslel, „v tom bude Kristus, ale nebyl.“ On řekl: „A když jsem obdržel svůj titul L.L.D., doktora literárních věd, a tak dále.“ On řekl: „Měl jsem tolik titulů a čestných hodností, že bych tím mohl polepit stěnu, ale v tom všem Kristus nebyl.“ Řekl: „Stále Jej hledám.“ „Chci se tě na něco zeptat,“ řekl: „Byli učitelé na omylu?“

78 Řekl jsem: „Můj bratře,“ (on byl židem) řekl jsem: „Moje postavení jakožto muže, který ukončil sedmou třídu základní školy, mi nedovoluje říci, že učitelé byli na omylu.“ Nemohl bych to říci. Necítím se oprávněn někoho takto tupit. Ale chtěl bych říci toto, „že já jsem Jej našel, ale v onom On nebyl.“

79 A on řekl: „Slyším, že jsi byl baptistou.“

Řekl jsem: „Tak je to.“

80 A on řekl: „Z toho jsem pochopil, že ses stal letničním.“

81 Řekl jsem: „Nikoliv. Přijal jsem pouze letniční požehnání, nikoliv letniční denominaci. Letniční požehnání!“

82 A on řekl: „Dobrá,“ řekl, „byl jsem na jejich shromážděních. A spatřil jsem, jak kopou do židlí a zpřevracují je, a knihy vyhazují oknem.“ A řekl: „Tohle přece nemůžeš nazvat chováním požehnaného Ducha svatého.“

Řekl jsem: „I přesto nejsem oprávněn soudit Boha.“

83 A on řekl: „Dobrá,“ řekl, „co by... co to působí, že tak jednají?“

84 Řekl jsem: „Na svých cestách se setkávám se dvěma skupinami lidí.“ A řekl jsem: „Jednu tvoří fundamentalisté, oni znají svou pozici díky mechanice, totiž, že jsou syny a dcerami Božími.“ A řekl jsem: „Tu další tvoří letniční s křtem Duchem svatým.“ Ale řekl jsem: „Fundamentalisté znají svou pozici, své místo, ale nemají žádnou víru v Slovo. A letniční mají spoustu víry, ale neví, kdo jsou.“ A řekl jsem: „Je to jako s člověkem, který má peníze v bance, ale neumí vypsát šek, a ten druhý umí vypsát šek, ale nemá tam peníze. Kéž bychom je mohli

dát dohromady!“

85 On řekl: „Dobrá, ale co působí to jejich chování?“

86 Řekl jsem: „To je vypouštění páry.“ Řekl jsem: „Inu, nevím, zda to je nutné,“ řekl jsem, „ale oni tomu musí dát někde volný průchod.“ A řekl jsem: „Kdyby použili celou tuto páru, a věděli, jak ji fundamentálně nasměrovat ve Slovu, pak ten veliký Boží systém by se rychle pohnul kupředu.“

87 A tam zase, se místo toho vloudil satan, který způsobil, že všechno se stalo mechanikou, a schází celá dynamika. A znovu samotná dynamika a žádná mechanika. Vidte, musíme to sloučit dohromady. Máme moc Ducha svatého, ale musíme se vrátit zpět se Slovem, abychom nakrmili ten stroj, nemůžeme jej nakrmit nějakým vyznáním víry. To nebude hořet, to ucpe ten průduch a nebude se to spalovat. To bylo zhotoveno pro Slovo Boží. „Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem, [nikoliv pouze jeho částí] každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.“

88 A tak zde stojíme, církev, jíž bylo svěřeno poslední pověření, ta poslední věc, kterou Ježíš řekl své církvi, poslední dané pověření. „Jdouce po všem světě, kaďte evangelium všemu stvoření. Kdož uvěří a pokřtí se, spasen bude; kdož pak neuvěří, bude zatracen. A... [a je spojkou, která propojí větu spolu] a znamení pak ti, kteříž uvěří, tato míti budou: Ve jménu mém ďábly budou vymítati, jazyky novými mluvit, hady bráti, a jestliže by co jedovatého pili, nikoli jim neuškodí, na nemocné ruce vzkládati budou, a dobře se míti budou.“

89 Tak proč bychom měli stát v přítomnosti nějakého pohanského božstva a doznat, a utrpět porážku? My znovu stojíme jako Samson, duchovně obnaženi, morálně zlomení. Naše církve, co se stalo? Kdysi jsme měli počestné muže a ženy, a dnes... je to hrozné. Pohledme během několika minut na myšlenky, které se tu prolínají. Samson tam tedy stál, a, promiňte, dneska to zde máme znovu, obnažen morálně, duchovně. Je rovněž symbolem padlého národa. Ale hovoříme o církvi, neboť Samson byl služebníkem Božím, měl být, a církev by měla být služebníkem Božím na zemi.

90 Byli tam mnozí významní bojovníci, ti na okamžik vystřízlivěli, likéry určitě tekly z jejich... snad po jejich pancířích a krunýřích, po jejich prsou, a jejich krásně do drahokamů vyšnořená královny, když shlíželi tam dolů, a mnozí z nich tomu výjevu přihlíželi. Malý chlapec držel ohromného muže, který ve svých důlcích neměl oči, byly

vypáleny.

⁹¹ Udělal to nepřítel. Když se on tebe zmocní, pak ihned s tebou provede to, co se Samsonem. Zavře tvé oči na světlo evangelia. A potom už nevidí, jeho oči jsou ty tam. Už dávno církev přišla o svůj duchovní zrak, že Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest i na věky, a že každé zaslíbení je pravdivé.

⁹² A když tam nyní tak stojí, bez očí, je to směšný pohled, objekt zneuctění stojící před modlou boha ryby, zajatec národa, a on byl vzbuzen Bohem, aby jej zničil.

⁹³ Za chvíli vás o tom přesvědčím. Zde máme naše letniční lidi, kteří před padesáti lety opustili bahno denominací, Bůh nás povolal, abychom byli odděleným lidem. A dnes stojíme, a je nás na tučet různých letničních organizací, a všechny se mezi sebou perou. Přesně to, proti čemu jsme byli Bohem povoláni bojovat, ale byli jsme tím poraženi sami. Jestliže jeden jde do této denominace, koná tam shromáždění, ti ostatní s ním nechtějí spolupracovat. Jen tu a tam se podaří někoho najít. Opravdu. A denominace byly vždycky v Božích očích prokletím. Nikdy nebyly, Bůh je nikdy neučinil, nikdy nebyly v Jeho plánu.

⁹⁴ Bůh nemůže změnit svůj program. Bůh jedná s jednotlivci. Za dnů Noe jich bylo milióny, ale Noe byl tím pomazaným. Za dnů Eliáše jich bylo milióny. Ale nikdy Elizeus a Eliáš nebyli ve stejné době. A tak to šlo dál v každém pokolení! V Egyptě jich bylo na dva a půl miliónů, přišel tam Mojžíš, vidte. Za dnů Ježíše jich byly milióny. Dokonce tehdy, když povstal ten veliký prorok Jan, a když spatřil přicházet toho velkého, pak řekl: „Já se musím nyní menšiti, moje dílo je skončeno, On bude růst, Bůh.“ On jim poukázal na toho Beránka.

⁹⁵ Ale hleďte, tak to pokračovalo po dobu tři sta let až do nicejského koncilu, a potom nám byla vnučena organizace. A od té doby to šlo dolů. A pokaždé, když se ukáže poselství, a oni se zorganizují, zemře to duchovně, a nikdy víc se to nevrátí. A tak pro církev Boží to je prokletá věc, totiž když člověk vztáhne svou ruku na působení Ducha. Vždycky.

⁹⁶ Potom, když je tam dostanou a dají jim kazatele ze semináře, ti se kamarádí se světem, a tak dále. A ihned to poznáte, ženy se budou chovat podle způsobu světa, stejně tak muži. A ihned tu budou politici a biskupové, kteří budou nosit slámu ve svých kloboucích, a budou rány, a štouchání, a hádky, a rvačky, dokud je Duch Boží s naprostým

zarmoucením neopustí.

⁹⁷ Někteří si vzpomínali, jak spatřili Samsona, když byl pod pomazáním. Stál na poli a kolem něj se shromáždilo na tisíc Filištinských a on neměl ve své ruce nic, kromě křehké osličí čelisti, kterou rozrážel na palec silné přílby z mosazi, a srážel ty Filistinské na jednu a na druhou stranu, když se ho zmocnil Duch Páně. A mnozí z nich hledali útočiště ve skalní jeskyni. A on se tam postavil a řekl: „Kdo chce nechť sem přijde!“ Někteří z nich si na to pamatovali.

⁹⁸ Někteří z nich šeptali druhým a říkali: „Vzpomínáte si na tu noc v Gáze, když se rozešla zpráva, že náš nepřítel je ve městě? A my jsme povolali armádu, a uzavřeli brány. A ty brány měly možná šest nebo sedm tun, tyto veliké mosazné brány, po kterých mohly jezdit koňské kočáry čtyři či pět vedle sebe, a armáda se nalézala ve městě. A vzali jsme vojsko vyzbrojené kopími a meči, a postavili jsme se, a řekli: ‚Teď jej máme.‘ A potom se probudil.“ Prošel prostředkem nich, ukázal se jim zprava a zleva, chopil bránu, vytrhl ji, chopil druhou, a rovněž vytrhl, vložil na ramena, vystoupil na horu a posadil se. To bylo tehdy, když Duch Páně byl na něm. Jednou...

⁹⁹ Někteří z nich si vzpomněli na toho řvoucího lva, který vyrazil proti němu, který by jej zabil během pouhé vteřiny.

¹⁰⁰ Ti z vás, kteří vědí, jak rychle lev usmrcuje. Jednou mohutnou ránou, a zařve, a udeří to dvoutunové zvíře, nebo buvola, stačí mu na to jedna tlapa, a zlomí jeho vaz, takto, nebo jej takto zahryzne, a je po něm. Ten se ani nestačí těmi rohy ohnat, je usmrcen na místě.

¹⁰¹ A zde tento muž šel sám, a zařval lev, a on byl bezmocný, neměl v ruce ani tu osličí čelist. Ale Bible praví: „Duch Páně připadl na něj,“ a on popadl toho lva, a roztrhl jej.

¹⁰² Ale nyní stojí bezmocný, zbavený své síly. Stejně tak je tomu nyní, církve stojí ve stejném stavu. Jednou církev vyháněla demony. Jednou církev křísila mrtvé. Církev konala to, co Ježíš. Hřích uprostřed nich neobstál, přicházel Duch svatý, a potupil to. Jestliže člověk udělal něco tajně, ač patřil k této skupině křesťanů, jakmile se ukázal, Duch svatý zjevil jeho hřích. Buď činil pokání, nebo zahynul. Ale pohledte, těchto věcí už nemáme.

¹⁰³ Lidé by to už ani nepřijali. A když se to ukáže, oni se to pokoušejí nazvat zlým duchem, aby kvůli tomu byli ještě více odsouzeni. Něco je musí odsoudit.

104 Všimněte si, jeho moc byla pryč, co se asi dělo v mysli tohoto muže? Jednou takový bojovník, a nyní jej vede malý chlapec. Proč? Je slepý. Nevidí. Nemá vlastně čím vidět.

105 Bože, smiluj se nad námi! Církev, tak hluboce propadlá denominaci, že ďábel ji zbavil zraku, toho duchovního zraku, totiž toho, že se jedná o Slovo Boží. Nikoliv vyznání víry. To je Slovo! A Bůh je zavázán vykonat to, co zaslíbil v této Bibli. Oni praví: „My, my věříme...“ nemůžete mít žádnou víru, jestliže není v souladu s tím. Mysl Kristova ve vás, pak věříte věcem, které Kristus napsal, neboť to je Kristus, Slovo. Ale pohledte na ten stav, pohledte na to přirovnání, když to pozorujeme.

106 Co se asi dělo v jeho mysli? Podívejme, co se tam dělo.

107 Už jsme spatřili, co se dělo v myslích těch vojevůdců, co se týče strachu, který kdysi pociťovali při pouhé zmínce jeho jména. Byli poděšeni cokoliv podniknout. Pouhá zmínka o Samsonovi, to stačilo, a všichni prchali. Ale nyní je zde, stojí jako oběť pod Dágonovou modlou, toho boha - ryby. Žid, který pohrdal modlami, on tam stojí jako její oběť. Proč? Protože zklamal Boha. Samson tam stál, a nepochybně... Nyní během tří nebo čtyř minut budeme zpytovat jeho smýšlení. Jistě uvažoval o všech svých vítězstvích. Zde stojí, a co vykonal. Jak jej Pán požehnal, a jak byl kdysi velikým mužem, dokud byl v království Božím, a střežil Boží zaslíbení!

108 Hledte, on zklamal a zbavil se tohoto zaslíbení. Totéž učinila církev, zbavila se tohoto zaslíbení. „Ó, dobrá, napíšeme si malý katechismus, tohle, vidíte.“ Toto je to, Slovo!

109 Nyní, všimněte si, on uvažoval o všech svých vítězstvích. A to zaměstnávalo jeho mysl, jak zklamal vůči Božímu lidu.

110 Pro kazatele by to mělo být hanbou: Tak se usadit a přitom číst Bibli, a potom se postavit před své lidi. Svět je plný Lotů. Bible praví, že hřích Sodomy trápily jeho pravou duši, ale on neměl odvalu se postavit proti tomu, a pokárat hřích. A stejně tak mnozí lidé dnes...

111 A říkám to s uctivostí a pouze v lásce, ale chci říci pravdu. Snad se už nikdy víc nesetkáme.

112 Je mnoho lidí, kteří čtou tu stejnou Bibli, sedí ve svých kancelářích, připravují si kázání a procházejí těmi stejnými Božími pravdami, ale musí je opomenout. Bojí se kázat proti ženám, které si stříhají vlasy. Jejich organizace by se od nich odvrátila. A o nošení

nemorálních šatů a páchání duchovních cizoložství. A o mužích, kteří si dají vánoční přípitek, a potom si povyrazí v americkém stylu nějakou hloupostí, mluvením oplzlých vtipů, přesto, že i nadále zastávají úřad Diakonů. A i když ví, že se to nesluší, ale jsou jako ti za dnů Lota. Jsme zpět v tomto hříšném stavu.

113 Ó, Samson musel být napomínán Duchem svatým, že zklamal Boží lid, že zklamal samotného Boha. Nyní je vězněm právě té věci, proti které jej vzbudil Bůh, a dal mu sílu, aby s ní bojoval, a kterou měl zničit.

114 A s láskou a s... jsem členem, jsem v tom zajedno s vámi, ale nikoliv členem organizace, Bože uchovej. Jsem členem, s Boží milosti, v Kristově těle. Jsem vaším bratrem. Nemám sobeckých pohnutek, pohnutku docílit něčeho osobního. Jsem pouze zanícený pro Pána Boha, a pravím to celým svým srdcem. Ta věc, ze které jste byli vyvoláni, vrátili jste se přesně zpět do této věci. A jak praví Bible: „Svině umytá se navrátila do kaliště bláta a pes k vývratku svému!“ A jestliže vývratek způsobil tomu psu nevolnost, nezpůsobí totéž i podruhé? A jestliže organizace a vyznání víry, které lidi spoutalo, a Bůh vás volá zpět, abyste byli svobodnými lidmi, a vy se odvracíte a konáte totéž, přece to je ještě větší hřích.

115 Nyní jej přinutili, aby jim dělal šprýmy a bavil je. Ale tak to musí dopadnout bez Ducha svatého.

116 Když se někdo pozdvihne a chová se nadutě, Duch svatý je zavázán vůči Bohu takovou věc umlčet. Byl jsem svědkem toho, jak takové lidi vynášeli ze shromáždění ochrnuté, slepé, němé, dokonce někteří umřeli během bohoslužeb a padli mrtví k zemi, když se toto pokoušeli hanět. Bůh na nebi ví, že to je pravda. Mnozí z vás byli v jiných shromážděních a mohli by potvrdit totéž.

117 Církev by měla být obklopena svatou mocí, která způsobí, že démoni budou prchat. Místo toho se stala terčem posměchu. Co to způsobilo? Mechanika místo dynamiky.

118 Nyní dělá šprýmy. Co to způsobilo, co bylo příčinou Samsonova pádu? Dovolil ženě, že jej vyvábila z Božího zaslíbení. Jistě. Víme o tom všichni. On měl sedm kadeří. A on se narodil... jeho životní cestou mělo být nazarejství, měl být takovým podivínem, pro Hospodina. Ale, vidíte, on dovolil ženě, že to z něj vyvábila a ustříhla mu tu jeho zvláštnost.

119 A přesně totéž se přihodilo církvi. Vy jste se narodili jako lid

zvláštní, národ svatý, královské kněžstvo. Ale co se s vámi stalo? Dovolili jste světu tuto zvláštnost ustříhnout, tak že jste se stali jako jedni z nich. Dosáhli jste denominace, jako oni. Dokonce jste zastínili baptisty nebo metodisty. A nyní se Sbory pokoušejí zastínit Sjednocené, a Sjednocení zastínit Sbory, a Církev Boží z toho vypudit, a ó, aj, a tak dále, třicet nebo čtyřicet různých organizací. Vidíte, jako pes vracející se ke svému vývratku, to samé.

120 Všimněte si, přihodilo se totéž co tehdy, dovolili Jezábel, máti smilnic, zjevení 17. Vzpomeňte si, ona byla nazvána děvkou, totiž nemravnou ženou. A žena je vždycky... církev je znázorněna ženou. Neboť Kristus... ta, pro kterou On přichází je nevěstou. A tak ona jest máti smilnic. Co to je nemravná žena? Inu, to nemohl být muž, neboť to byly smilnice, vidíte. Je to žena, která není věrná svému muži. A ona tvrdí, že je matkou všech církví a vskutku je.

121 A co způsobilo, že je děvkou? To, že páchá duchovní smilstvo. Zavedla vyznání víry místo Slova svého manžela. Místo toho, aby byla věrnou družkou svému muži, přijala jinou knihu svého učení. A čím se stala? Máti smilnic, které páchaly totéž. K tomu není zapotřebí další komentář. Vidíte, kam to dospělo. Co to je? Organizace, odstoupení od Slova.

122 Všimněte si nyní, co Dalila provedla Samsonovi, když jej mámila. „Ó, ty jsi velikým mužem. Ty jsi silák, řekni mi, v čem vězí tvoje síla.“ A ona jej měla ráda, a milovala se s ním, dokud se jí nepodvolil. A co oni potom udělali? První věc, kterou učinila, vzala mu jeho tajemství.

123 Ano, přesně to se stalo (vy čtenáři a studenti Bible) na Nicejském koncilu. Ti staří letniční chtěli setrvat ve Slově. A tito přijali skrze Konstantina, a ti další jakési pohanské názory, a přivedli... když se Achab oženil s Jezábel a vnesl do Izraele modloslužbu, tak církev se provdala za romanismus a vnesla dovnitř modloslužbu, rovnou do církve.

124 A tak vznikla ta malá parta smilnic, na tom stejném principu, a podívejte, co se děje nyní. Ta máťe mámi a znovu se chystá vám odstříhnout vaše práva. Bože pomoz, abychom se nikdy nepodvolili, buď toto Slovo, nebo smrt. Rada církví se dává dohromady, a sjednocuje se v přátelství kolem Říma, přesně to, co řekla Bible.

125 Ve třiatřicátém roce Duch svatý přišel jednou ráno a sdělil sedm věcí, které se stanou předtím, než tento národ bude zničen.

Jedna z nich je tato. Je to na kuse starého papíru v modlitebně, mnozí si to už prohlíželi. Jak budeme vtaženi do války s Hitlerem a oni... jak se opevní Německo a postaví Maginotovou linii, neboli Siegfriedovu linii, tuším, že to je tak, jedenáct let předtím než na to někdo pomyslel. A že auta budou ve tvaru vajíčka. A že ženám bude povoleno volit, a kvůli tomu bude zvolen špatný prezident. A za tím se postaví žena, která bude vládnout Spojenými státy, vlastně to nebude žena, nýbrž církev. A potom jsem už nespátril nic, kromě popela. To se stane.

126 Pět z těchto věcí se už dokonale a přesně naplnilo. Jak povstal Mussolini a šel proti Habeši, která padla k jeho nohám, a jak potom byl vydán svému lidu, s hanbou, spolu s ženou. Mnoho, mnoho let předtím, než se to splnilo, a to do posledního puntíku. A nikdy to nezklamalo a ani nezklame, neboť to je „Tak praví Pán.“ A to není v rozporu s touto Biblií. Tak to musí být.

127 A nyní si namlouvá své dcery, dvoří se jim, a vede je zpět domů. Bez duchovního porozumění, obnažené. Je to pro ně oáza, ony praví: „Ó, jak velkolepé to je!“ Ó, aj! A letniční mužové sedí na koncilu v Římě, a rozesílají kolem dokola dopisy, že to byl ten nejduchovnější čas, jaký kdy spatřili. Jak si může znovuzrozený muž nechat odseknout své tajemství, odseknout si Slovo, vždyť oni žijí podle katechismu? Dnes udělali přesně to, co Dalila, odřízli Slovo a žijí na základě katechismu.

128 Podívejte se na tu porážku, srovnejte to s tím, čím to kdysi bylo. Místo, abychom měli pro naše skupiny Bohem povoláné kazatele, stalo se téměř povinností mít doktorský stupeň předtím, než se postavíte za kazatelnu. To souhlasí. A ihned za tím je povinnost mít členský lístek. A jestliže... a nyní v našich velikých letničních denominacích, dříve než vyšlou misionáře, ten se musí dát vyšetřit psychiatrem, aby se zjistilo, zda obstojí v mentálním testu. Ne, nemíním presbyteriány, to dělají letniční. Tak je to. Inu, neřekl bych to, pokud bych to neobhájil. Ano. Řekněte mi, zda v tom vězí kvalifikace kazatele.

129 Bible praví, že nikdy nešli skrze psychiatry: „Ale očekávali v městě Jeruzalémě, dokud nebyli naplnění mocí s výsosti.“ Někteří z nich se neuměli podepsat svým jménem. Několik dnů později jeden z nich se procházel kolem brány Krásné, a nikdy nestál před psychiatrem. Nikdy neměl členskou kartu, ale řekl: „Co mám!“ Nikdy jsem ještě nebyl svědkem toho, aby takovou věc vyprodukovala členská karta.

130 Jací tedy jsme? Jsme obnažení, jsme na rozpacích v přítomnosti

Ducha svatého. To skutečně naplňuje slovo proroka z 2. Timoteovi 3: „Budou zrádci, lehkomyšní, nadutí, rozkoší milovníci více nežli milovníci Boha.“ Kdysi se neslušelo letničním ženám, aby šly se vykoupat v plavkách, pokud to bylo místo pro obě pohlaví. Dnes už tak není. Ne, ne, jako tento svět, úplně stejně. Všechny tyto světské věci. Všechno, co je na světě, oni to prostě vnesli dovnitř, a povstali kazatelé, kteří to dovolí dělat svým manželkám. A dělají různé nesmysly, a vyrůstá toto pokolení, a přichází další. Prostě... Ó, ach!

131 Samson stál a uvažoval o svých vítězstvích. Pohledme do minulosti, a podívejme se na ta velká letniční vítězství na počátku. Nemusíte se vracet dva tisíce let zpět, podívejte jen na to, co bylo před padesáti lety. A pamatujte, že katolická církev byla na počátku letniční. A oni praví: „že církev se zrodila... že Římská církev se zrodila v Nicei, Římě.“ Rád bych na to spatřil potvrzení v Písmu. Prvotní církev nikdy nezačala v Nicei, Římě, prvotní církev začala v Jeruzalémě v den letnic. Ó, jsou obětí všech bludů! Ó!

132 Když si potom uvědomil, v jakém postavení se našel, když si uvědomil, co se s ním stalo.

133 A řekl jsem vám, že už vás nemusím nikdy víc spatřit. Nevím. To může být moje poslední poselství pro vás. Snad pokud... pokud dovolí Pán, a vrátím se v příštím roce, všichni zde určitě nebudeme. Někteří z nás už odejdou. A pokaždé musím hovořit, jako kdyby to byla moje poslední příležitost, neboť vskutku pro některé z nás to je. To může být i můj poslední čas.

134 Jaký stav to je, blud! A kdybychom se jen pozastavili nad tím, co Samson udělal, a na chvíli zvažili, jací bychom měli být, podle Boží Bible. Nikoliv něco význačného, velikého, nikoliv něco květnatého, co udržuje styky s Jonesovými..., ale pokornou, uctivou malou skupinkou naplněnou Duchem svatým. Nikoliv něco zářivého, žhoucího. Hollywood září, evangelium žhne. Vidíte, dožadujeme se něčeho zářivého, větší církve než jsme měli doposud. Byli bychom na tom lépe, kdybychom stáli někde v aleji, nebo ve skladišti, a spočíval na nás znovu Duch Boží. To souhlasí. Všimněte si.

135 A když tam tak stál a uvědomoval si to, a jeho vlasy začaly znovu růst, ale byl neužitečným, neboť neměl oči. A tak zavolal: „Pane, pomsti mé oči. Oni mi je vypíchlí.“

136 Oni... dnes bychom mohli říci vyznání víry! „Poslali mne do semináře. A povolání, které jsem měl v srdci od živého Boha, oni to

všechno ze mne vytloukli, když řekli: ‚To se hodilo pro jinou dobu.‘“

137 „Mě pomsta!“ O čem uvažoval Samson? Byla zde jistá možnost. „Snad Jehova je plný lásky. Snad mne vyslyší.“

138 Ó, přál bych si dnes večer toho Samsona vzít a probudit ho, existuje ještě možnost! On je plný lásky, odpouští nepravost svého lidu z pokolení na pokolení, a zjevuje své milosrdenství tisícům těch, kteří Jej milují, a ostríhají Jeho přikázání.

139 „Je zde ještě východisko,“ uvažoval Samson, „kdybych se jen mohl pomstít za své oči. Už více tyto věci nespatriím. Jsou neskutečné.“

140 Nejsme schopni spatřit toho velikého Ducha svatého působícího v našich velkých organizacích jako na počátku. To je už za námi. Pohledte, on zde není. Jsou slepí, a neví o tom. Ježíš řekl, že to tak bude, v tomto laodicejském církevním věku. „Bohatý,“ praví, „bohatý jsem, a zbohatnul jsem, a žádného nepotřebuji. A nevíš, že jsi bídný, a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý. Nevíš o tom.“ Vidíte, oni o tom nevědí!

141 Měli jsme z jedné organizace takový slogan: „V roce 1944 o milión více.“ A skrze službu význačných mužů docílili o milión více, ale koho? Těch, kdo se připojili. Tak je to.

142 On věděl, že takové východisko existuje, ale dnešní svízele vězí v tom, že lidé si nejsou tohoto východiska vědomi. Jsou spokojeni, dokud pokračují dál v tom starém trendu. Nedělejte to. Věřte Bohu. Mějte víru v Něho.

143 Dnes oni praví, ó, oni: „Budeme sedět těsně vedle sebe.“ Tak je to. „Budeme tleskat rukama a tak dále, a křičet.“ Ale pamatujte, to všechno jsou plachty, ale to není kotva, vezte.

144 Jak můžeš tleskat rukama a křičet, a zároveň popírat, že Slovo je pravdou? Jak můžeš tleskat rukama a křičet, a Duch svatý se projde uprostřed vás, a lidé na to řeknou: „Ó, to je telepatie. To je něco, ale to nefunguje.“?

145 Máme veliká shromáždění, jas, světské pozlátko, veliká sejití. Co jsme tím docílili? Více členů. Letniční církev před třemi lety získala více členů, než všechny ostatní církve dohromady. To bylo zveřejněno v „Našem nedělním hostu,“ katolických novinách. Nedělní host zveřejnil, že v tomto roce se obrátilo do katolické církve jeden milión, a dále tam bylo řečeno, že „Letniční získali 1500000.“ Ano. Ano, přátelé.

146 Vzdělání ve všech směrech, lidé se učí v těch školách jak se správně vyjadřovat, jak vyslovit své intelektuální promluvy na způsob hollywoodského propagačního talentu, promiňte mi takové vyjádření, svá kázání bandě tak zvaných letničních vnučat!

147 Bůh nemá vnučat. Oni vcházejí dovnitř. Ten starý letniční táta a máma přišli, vešli dovnitř, na základě prožití, a vy jednoduše vstupujete do církve a posadíte se tam jako byste automaticky byli letniční. On nemá vnučata. On má pouze syny a dcery. Tam není vnučat. Musíš zaplatit tu stejnou cenu a obdržet toho stejného Ducha svatého, jako oni. Musíš se stát synem a dcerou, nikoliv vnukem nebo vnučkou, On není nějakým hloupým dědečkem, zženštilým, který svým dětem dovoluje všechno, nechť jejich srdíčka budou požehnána. On je Bohem, tím věčným! Tak je to, synové a dcery!

148 My stále máme veliké tělo jako Samson. On tam stál v celé své síle. Stál tam v celé své výši. A my zde stojíme větší než kdysi, ale jsme okradeni o moc. Samson měl nadále zavalité svaly, stále měl všechny části svého těla, ale nepřicházel na něj více Duch Páně. My stojíme, pevně v miliónech, pevněji než dříve, ale kde je Pán? Jak onehdy za dnů Gedeona, řekl anděl: „Pokud On je nadále Bohem, kde jsou všechny ty zázraky? Kde jsou ty věci, které On měl konat? Kde jsou Jeho důkazy, že je naživu, a že včera i dnes tentýž jest, i na věky?“ Tam jsme zabředli.

149 Všimněte si, Samson se modlil správně. Samson se modlil: „Pane, dovol mi umřít spolu s mými nepřáteli,“ když si uvědomil, co se kolem něj dělo. Jeho oči byly pryč. Jeho síla byla ta tam. Neměl více obecenství. Ale bylo zde východisko, že modlitební shromáždění to znovu zažehne, vidíte. Potom se modlil správně: „Dovol mi umřít spolu s mými nepřáteli.“

150 Musíš umřít spolu se svým nepřítelem. To souhlasí. Musíš umřít tomu nepříteli, který tě dostal do takového stavu. Tak je to.

151 Samson byl ochoten zaplatit cenu k opětovnému obdržení moci Boží. Spatřil, k jakému dílu vlastně byl vzbuzen. Nikoliv k tomu, aby byl showmanem, nýbrž aby byl služebníkem, jednal tak, aby Boží moc mohla skrze něj protékat.

152 Jsme silnější o milión členů, ale moc... [prázdné místo na pásku]... cíli.

153 Ježíš dokonce řekl: „Jako bylo za dnů Noe, kdy bylo osm lidí zachráněno skrze vodu, tak bude při příchodu Syna člověka.“ Všechno

to, co vidíte chodit po ulicích je potrava pro děla. To je atomová potrava, a je zde postavena pouze pro soud. Přichází vytržení, a bude jich velice málo. „Nebo těsná jest brána a úzká cesta, kteráž vede k životu, a málo jest nalézajících ji. Nebo prostranná brána a široká cesta jest, kteráž vede k zahynutí, a mnoho jest těch, kteříž vcházejí skrze ni. Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest.“ To jsou ti, kteří tam vejdou, vidíte, nestačí říci: „Pane,“ a krásně se modlit, a probuzení, a tak dále.

154 Ó, slyším někoho, jak říká: „Okamžik, bratře Branhame, my máme probuzení.“ Jonáš To je hezké. To je v pořádku. Máme probuzení, ale co máme? To je denominační probuzení za tím účelem, abychom mohli někoho dalšího dostat do církve.

155 „A my máme rovněž další veliké probuzení, přivádíme všechny církve do té jediné, do rady církví.“ A tak se neustále vzdalujeme Božímu Slovu víc a víc. Sjednocujeme se! „Zdaliž půjdou dva spolu, leč by se snesli?“ Jak můžeme jít spolu s těmi lidmi, kteří popírají dokonce Kristovo vzkříšení? Jak můžeme kráčet s lidmi, kteří praví: „Dny zázraků pominuly?“

156 Vy jste lidem odděleným skrze Ducha svatého. Hledte, co chce dnešní svět... dnešní svět chce mít ty, kteří všechno míchají dohromady. Přejí si někoho, kdo bude v dobrých vztazích s tímto světem, a rovněž s lidmi, a získá spoustu členů, a zřídí společenské organizace. Ale když Duch svatý řekl: „Oddělte mi Pavla!“ Bůh rozděluje, ne že míchá dohromady. On rozděluje!

157 On věděl, že jeho odpadlická síla, i když tam stál celý, ten systém, který on reprezentoval, on tam stál, ale jeho odpadlická síla nemohla čelit výzvě této hodiny.

158 A církev to ví také. Ten evangelista to věděl, když byl vyzván tím mohamedánem. Tvé intelektuální síly nejsou s to čelit výzvě této hodiny, neboť dábel byl vypuštěn mezi vás s takovou silou, které není s to čelit nikdo, kromě Ducha všemohoucího Boha, kdy jeho Slovo se stává tělem. A bude to čím dál tím horší, neustále horší.

159 On věděl, že je nedostatečný. Že to nemůže vykonat. A věděl rovněž, co by se mohlo stát, kdyby Bůh odpověděl na jeho modlitbu.

160 Jsem zvědav, zda jsme ochotni dnešního večera? Jsem zvědav, zda dnes večer ten letniční svět je ochoten uzavřít takovouto úmluvu s Bohem? „Pane Bože, i když to rozmlátí mou denominaci na kousky,

i kdyby mne vyloučili ze své rady! Nejsem zvědav na to, že mi vezmou členskou kartu a budu muset ležet na holé zemi, pít samotnou vodu, a jíst suchary, místo toho abych jezdil ve velikém voze, a měl vysoký výdělek! Nejsem zvědav, jak vysoká je ta cena. Ten systém mne oddálil od Tebe. Přiviň mne znovu, Pane. Budu věřit Tvému Slovu. Pomsti mé oči, které byly vypíchnuty. Chci u toho zemřít. Amen. Chci zemřít samému sobě. Nejsem zvědav na to, co o mně budou mluvit. Mohl jsem být biskupem, mohl jsem být tím, oním, a kdoví čím, ale nestarám se o to, co oni řeknou. Vrať zpět sílu Ducha svatého do mého života. Už jsem byl slepý dost dlouho.“

161 Ó, církvi, jsi k tomu odhodlána? „Dovol mi zemřít s těmi ostatními. Nechť moje jméno jakožto kazatele, doktora, nechť je to cokoliv, zhyne. Ó, Bože, dej mi jen znovu, pošli na mne znovu tu nádhernou sílu, která přišla o letnicích, která může čelit výzvě této hodiny tváři v tvář komunismu, a tomu všemu, co povstává. Dovol mi zemřít, Pane, spolu s nimi.“ Je zde taková možnost, dobře víte.

162 Víte co? Filištinští byli příliš opilí, než aby věnovali pozornost takovému vyznání, a tomu, co on udělal. A tu najednou, když spatřil, že taková možnost tu je, a obrátil své zraky k nebi, a slzy kanuly z jeho slepých důlků. Oni si ho nevšimli. Byli příliš zaneprázdnění tropením si žertů z něho. On chtěl Slovo Boží, pravého živého Boha, aby přišel na scénu ještě jednou. On Jej zklamal. Věděl, že Jej zklamal. Ale chtěl spatřit živého Boha, toho, který je živý, zde, aby dokázal té partě Jezábely, že On je nadále Bohem.

163 Ó, budeš se muset vzdát své naškrobenosti. Nechceš-li se chovat jako nějaká filmová hvězda, chceš-li si nechat narůst vlasy, a obléknout se do staromódních šatů, „nezajímám se o cenu, půjdu s tou nepočetnou skupinkou opovržených Páně. Pane, dej mi to spatřit znovu, nechť spatříme přítomnost Boží, jak působí před tou Jezábelou!“

164 On si byl vědom toho, co Bůh činíval, když odpovídal na jeho modlitbu, ale on byl hotov a mínil to smrtelně vážně.

165 A to musíme učinit i my. Být hotoví, rozhodnout se. Zavřít oči, své city... neměnit Slovo Boží vzhledem vůči sobě, změnit sebe vzhledem k jeho Slovu: „Ne vůle má, staň se vůle Tvá, Pane. Ne, co si o tom myslím já, ale co jsi o tom řekl Ty.“ Tak je to.

166 Proč on plakal? „Pane!“ Řekl: „Chlapče, opři mou ruku o ten pilíř, pokud to je možné.“ Ó, aj! „Veď mne k tomu pilíři, na kterém stojí ta budova, neboť si chci odpočinout. Má ruka je znavená. Tak dlouho

se mi posmívali.“ Ó, ach!

167 Víím, Pane, co mne to bude stát, ale snad si to přeješ. Je zde možnost. „Jsi plný milosrdenství. Zklamal jsem, Pane.“ To by mělo být voláním církve, dnešního večera.

„Chlapče, opřel bys mou ruku o ten pilíř?“

„Ano.“

„A tuhle ruku o ten druhý?“

„Ano.“

„Jsou mé ruce na správném místě?“

„Ano, jsou dobře.“

168 A začal se modlit. Řekl: „Pane, pomsti mé oči.“ Jinými slovy: „Jednal jsem špatně. Ale ještě jednou, Pane, ještě jednou!“

169 Ó, kdyby to mohlo být cílem letničního hnutí dnes večer! Jsem ochoten zapomenout na to, co jsem, jednotář, dvojiční, trojiční. Jsem ochoten zapomenout na tyto světské věci, a na vše ostatní. „Jen ještě jednou, Pane! Ještě jednou mne vysvobod' z toho vyznání víry, a z těch věcí, do kterých jsem se zamotal! Ještě jednou! Dovol mi ještě jednou spatřit zjevení se Ježíše Krista jakožto toho, který včera i dnes tentýž jest, i na věky. Ještě jednou, Pane, ještě jednou!“ Necht' takto církev zvolá, i přesto, že byla kvůli těmto věcem oslepena, oslepena kvůli svému bratru a jeho názorům. Přijmi jen Boží názory a nebudeš se muset přít kvůli tomu. „Ještě jednou, Pane, ještě jednou!“

170 A tak tam stálo to masívní tělo, ač bezmocné a bezradné. A tu najednou začal pociťovat, že se něco děje. Každá žilka jeho těla se začala naplňovat Boží mocí.

171 Ó, kdyby se jen církev mohla k tomu vrátit znovu, a to počínaje kazatelem a Diakonom směrem k prostým členům, aby každá žilka, každý úd toho těla byl naplněn Boží mocí!

172 Ty mohutné, silné svaly se narovnalý, a on to vše rozdrtil na prach. „Chci zemřít s nimi, Pane! Dovol mi zemřít s nimi! Ty jsi mne vzbudil k tomu, abych je zničil. Vytvořil jsem si tím díky tomu jméno, dovol mi však nyní zničit samého sebe spolu s tím, svou pověst, cokoliv to je. Dovol mi to zničit, ale chci znovu spatřit Boží moc.“

173 Pokaždé, když přichází moc Boží, padají zdi, které jste postavili kolem sebe. Vaše denominační zdi se hroutí, a Bůh se dá poznat znovu.

On je včera i dnes tentýž i na věky.

174 A každá žilka naplněná Duchem svatým, každý sval naplněn, každý úd jeho těla byl naplněn tím Duchem svatým. To bylo největší Samsonovo vítězství.

175 Ó, církvi živého Boha! Opomenu zbytek svých poznámek, abych zdůraznil tu jednu myšlenku. Proč my? Jste hotovi, Sbory Boží? Jste hotovi, vy, Sjednocené sbory? Jste hotovi vy jednotáři, trojiční, kýmkoliv jste? Jsi hotova církvi Boží? Jste hotovy, vy ostatní denominace zapomenout ty nesmysly, a ty věci, které konáte? Podívejte se dnes večer, kam jste přivedli ty lidi a v jakém stavu se nacházejí.

176 Ó, Bože, dej, abychom prolomili ty hradby. „Ještě jednou, Pane!“ Ne... jsme na konci času, lidé. Už nám moc nezůstalo. Raději křičme nyní, volejme. „Ještě jednou, Pane! Ještě jednou. Jen ještě jednou, na konci světa, nechť Tvoje moc naplní každou mou žilku. Prolomím se skrze tyto věci. Skrze ty členské karty, biskupství, denominaci a vše ostatní, to pro mne nic neznamená. Chci Tebe víc, než všechno ostatní.“

177 Uvažujme o tom zatím, když na chvíli skloníme své hlavy. Jsem k tomu vybídnut. „Ještě jednou, Pane!“ Všichni s upřímností a uctivostí, tak uctivě, jak jen můžete. Mějte víru, a hluboce ve svých srdcích řekněte: „Ještě jednou, Pane!“

178 Pane Ježíši, veliký mistře života, pastýři ovcí, přijdi, Pane. Tito lidé jsou lační. Jsou žízňiví. Pane, celá ta léta jsem si přál spatřit takovou věc, snad se to stane. Ještě jednou, Pane, ještě jedno veliké působení Ducha! Ještě jednou, Pane, aby církev mohla obdržet víru k vytržení, a vešla dovnitř. Dej, Pane. Dej poznat, že jsi s námi, a my Tě za to budeme slavít. Prosím o to ve jménu Ježíše. Amen.

179 Vím, že to nezáleží na mnohých slovech, vím, že to nezáleží na dlouhé modlitbě, ale On zná můj cíl. Míním to tak. Může Ježíš žítí dnešního večera uprostřed nás? Může Ježíš ještě jednou sestoupit mezi nás, a ukázat, že je včera i dnes tentýž i na věky, jak jsme o tom vyučovali? Jsou zde nemocní a postižení, nebo sklíčení, víte, že už nejsou další modlitební lístky (vzali jsme všechny včera večer), ale věříte Bohu, pozdvihněte své ruce, a řekněte: „Jsem v nouzi, bratře Branhamo. Prosím Boha, aby ke mně promluvil.“ Pozdvihněte své ruce, kdokoliv jste. Je to všude.

180 Zde je poskytnutá milost Boží jako důkaz, že to, co bylo řečeno, je pravdou. Pohledte, člověk může říci cokoli, pokud to Bůh

neprokáže, pak je to blud. Nyní tedy věřte.

181 Chci, abyste mi věřili jako Jeho služebníku. Chci, abyste řekli Bohu... vidíte, když On se se mnou setkal, řekl: „Pokud přiměješ lidi k tomu, aby ti věřili, a budeš-li upřímný...“

182 A kdyby se zde dnešního večera postavil Ježíš, a byli byste nemocní, nebo nuzní, nechť by to bylo cokoliv, On by vás nemohl uzdravit, On to už vykonal. Ale Ježíš a Slovo, to je jedno a totéž. On je tím Slovem. A On řekl: „Ne samým chlebem živ bude člověk,“ nikoliv tedy nějakým vyznáním víry. Skrze Slovo! „A kdož věří ve mne [to není pokrytec, nýbrž věřící], skutky, kteréž já činím, i on činiti bude.“

183 Jak On mohl postřehnout, co bylo v jejich úmyslech? Jak to učinil? Oni si mysleli, že On čte jejich myšlenky, a On jim řekl, že jim to odpustí, „Ale když přijde Duch svatý a učiní totéž, pak slovo vyřčené proti tomu, nebude odpuštěno.“ Zrovna jsme se tím zaobírali, tou otázkou, jak stojí v Bibli, a zjistili jsme, že Bůh, že když chtěl zjevit sám sebe jako Mesiáše, ukázal, že byl prorokem a Slovem. Neboť Bible praví: „Živá [jest] zajisté řeč Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč na obě strany ostrý, (Židům 4), a rozeznává myšlení i mínění srdce.“ A právě z toho důvodu nebyli s to před ním nic ukrýt. A věc, která... tak On to poznal.

184 Právě tak poznala žena při studni, že On jest Mesiášem. Ona řekla: „Pane, vidím, že jsi ty prorok. Vím, že Mesiáš přijde. Ten, když přijde, oznámí nám zrovna tyto věci. On to učiní.“

On řekl: „To jsem Já.“

185 Ona běžela a řekla lidem: „Pojďte, vizte člověka, kterýž mi pověděl všecko, co jsem koli činila. Není-li on Mesiáš?“ A oni tomu uvěřili.

186 Ale my jaksí nemůžeme, zdá se, že ten svět tomu nechce věřit. Ale Bůh hojný v milosrdenství, existuje zde možnost, že by to opakoval. On se musí takto ztotožnit, jako Mesiáš. Není možné, aby to učinil Samaritánům a Židům, a opomenul pohany. To se musí stát, a tak se modlete, abyste se mohli dotknout lemu Jeho šatu.

187 A k duchovenstvu. „On je teď nejvyšším knězem, který může soucítit s našimi slabostmi.“ To souhlasí, Židům 4.

188 „Nemáme ovšem velekněze, (všichni tomu věříme) neschopného soucítit s našimi slabostmi. A On jest včera i dnes tentýž i na věky.“ Potom Jeho život, Jeho činy, všechno Jeho je totéž. „Ještě

maličko, a svět (kosmos, ten řád) mne více neužrjí," oni to více nespattí.

189 Vzpomeňte si na anděla, který sestoupil ve formě muže, a hovořil s Abrahamem, s tou povolanou, vyvolanou církví. On nešel do Sodomy a nekonal věci tak, jako ti další mužové, kteří tam šli a kázali, jako Billy Graham a ti druzí v současné době, u nich se znovu opakuje to G-r-a-h-a-m, jako A-b-r-a-h-a-m. Každý měl svého posla. Mají ho i dnes, přišlo totéž. Jděte tam k té vyvolané církvi, která není v Babylonu, a tam se staly ty tajemné věci, když řekl Sáre, která se nacházela vzadu ve stanu, to, co bylo špatné.

190 Ona se zasmála. A On řekl: „Proč se Sára směje, proč to řekla ve svém srdci, že se to nemůže stát?“ A Abraham ji zavolal, a ona to chtěla popřít. A on řekl...

191 Pohledte, zde se projevuje milost. Zde se naskýtá ta příležitost. Bůh ji tam mohl ranit na smrt, ale vlastně nemohl, neboť ona byla částí Abrahama. Kvůli naší nevěře On by nás mohl ranit na smrt, ale nemůže, jsme částí Krista. Drží nás milost, hleďte, vizte. On stále dodrží své Slovo.

192 Nyní se modlete. Nevidím nikoho, kdo by mi byl známý, v celé budově. S výjimkou bratra Pat Tylera sedícího tam na konci, toho znám. Ale pokud se týče... bratr Bill Dauch s manželkou, ti sedí tam. Kromě nich, to jsou snad ti jediní, které znám, bratra Josefa. A pokud k nim promluví Duch svatý, jen vám to řeknu, a opomenu to ostatní, to vám řeknu až po shromáždění.

193 Ale ještě jednou, Pane, ještě jednou! „Skutky, které já činím, i vy činiti budete.“ Nyní věřte a pozorujte, zda to světlo, které stále pozorujete...

194 Dobrá, když jsme byli hotovi s církevními věky, u nás v modlitebně, byl tam asi stejný počet lidí. Jsou zde lidé, kteří tomu byli přítomni. Vedle stěny sestoupil tentýž ohnivý sloup a vykreslil ty církevní věky stejným způsobem, jako já na tabuli. Souhlasí to? Mnozí z vás tam byli. A lidé omdlávali, a tak dále. A já řekl: „Zde to je, pokud máte o tom pochybnosti.“

195 Pořídili dokonce snímek toho, a zde ve Washingtonu D. C., je na to copyright, jako na jedinou nadpřirozenou bytost, která kdy byla fotografována. Zkoumal to George J. Lacy, vedoucí oddělení F.B.I. pro sporné dokumenty, když se tam ukázalo to světlo. On řekl: „Bratře... pane Branhame, říkal jsem, že to je psychologie, navštěvoval jsem

tvoje shromáždění, ale mechanické oko fotoaparátu nezachytí psychologii.“ Řekl: „Světlo zasáhlo na film.“

¹⁹⁶ Dobrá, je-li to Kristus, který... srazil Pavla na zem, a on zavolal: „Pane, (vidte) co chceš, abych učinil?“ Jestliže život, který byl v Něm, se zreprodukuje v nás, pak... Vidte, On je zde přítomen se svou povolanou církví.

¹⁹⁷ A necht' se to stane, ještě jednou, Pane, aby tito lidé mohli spatřit, že Ty stále žiješ. Ty nejsi mrtev a neopustil jsi také svůj lid. On je zde, ale, Pane, jejich oči byly vypíchnuty nějakou organizací, Jezábelou, Dalilou, která je odvedla od pravého Slova k pověrám. Necht' tyto stěny padnou, Otče. Dej to. Ještě jednou, Pane! Jak jsem už řekl, určitě tu jsou lidi, které už snad nikdy nespatřím. Ale ještě jednou, Pane, necht' se Ježíš zjeví uprostřed nás ve formě Ducha svatého, aby mohl ten život reprodukovat v nás, jak onehdy, a tak naplnit své Slovo.

¹⁹⁸ „Neboť On je nejvyšším knězem, který může soucítit s našimi slabostmi.“ Ať se nemocní a postižení dotknou tohoto Mistra. Ty jsi tentýž, Pane, který mohl říci Simonu Petrovi, když přišel mezi ně: „Ty jsi Simon. Jsi syn Jonáše.“ Ty jsi tím stejným, Otče. Ty nezklameš. Ta nenápadná žena se dotkla Jeho roucha, ten stejný Kristus žije dnes večer. Necht' se to stane ještě jednou, Pane, ještě jednou! Proším o to pro zásluhy Ježíše. Amen.

¹⁹⁹ Necht' nikdo nepřechází z místa. S uctivostí, skloňme se s upřímností a uctivostí. Nepřistupujeme k těmto věcem lehkomylně.

²⁰⁰ Je to zaslíbení Boží. Božský Duch živoucího Boha to zaslíbil ve svém Slově, a to Slovo je Duchem a Životem. Ježíš řekl, že tak jest. A On a Slovo, to je jedno a totéž, a člověk je živ tímto Slovem. Toto Slovo žije v člověku.

²⁰¹ A nyní jako nádavkem. Chci vám vyjevit jisté tajemství, jež mám. Totiž byli jste vlídní a milí. Vlastně jsem to ještě nikdy nevyjádřil veřejně, pokud vím, v minulosti. „Bratře Branhame, co je to dar?“ Je to dar poznání, jak odstranit Williama Branhama z cesty, tak, aby Ježíš Kristus mohl žít skrze svou nádobu. Jen se cele odklid' z cesty!

²⁰² Neznám vás. Nic o vás nevím, ale On ví. To je On.

²⁰³ Mějte víru, věřte. Řekněte: „Pane, ten muž mne nezná. Ty jsi ale před chvílí řekl, že svět, Babylon, Sodoma tě nespátří. Ale vy uzříte mne. Vy uzříte mne, neboť já s vámi jsem po všechny dny, až do

skonání světa'."

204 To se ještě neskončilo. „Vy uvidíte mne, vy uzříte mne, neboť budu s vámi, ano, ve vás... vy uzříte mne“ - Jeho život reprodukován ve věřících.

205 Inu, ve jménu Ježíše Krista, Syna Božího, беру pod kontrolu každého ducha zde, ke slávě Boží, aby skutky Boží mohly být znovu oznámeny, pokud se to Jemu tak líbí.

206 Jen co jsem vyřkl toto slovo, a podíval se tam do rohu, a tam... můžete tam vidět to visící světlo, jantarové barvy, jen co si představuji, můj duch?

207 Sedí tam nenápadná žena. Má trápení. Trpí nemocí žaludku. Měla operaci rakoviny, tu rakovinu měla na prsou. Oni tu rakovinu odstranili, malá paní. Ano, to souhlasí.

208 Nyní už budeš vědět. Neznám tě, ale věříš mi, že jsem Jeho prorokem? Dnes večer to říkám jasně, odcházím. Věříte mi? Věříte tomu, že pro poslední dny máme zaslíbení podle Malachiáše 4, že On obrátí srdce dětí zpět k otcům?

209 Tedy, paní Taylorová, to je tvoje jméno. Můžeš jít domů, Ježíš Kristus tě uzdravil.

210 Co si myslíš ty? Měla jsi rovněž operaci. Věříš? Pokud ano, pak celým srdcem! Tvoje operace byla rovněž na rakovinu, to byl nádor na střevech, vnitřním traktu. Ale nyní trpíš následkem komplikací. Pokud věříš, paní Shukwitová, celým srdcem, že Ježíš Kristus tě uzdraví, můžeš mít, zač žádáš.

211 Věříte? Zde, tam vzadu je žena, je to černoška. Trpí nějakou oční nemocí, a rovněž má nemocné končetiny, nohy. Jmenuje se Washingtonová... povstaň, pokud chceš. Jsi uzdravena.

212 Koho se dotkla? Zeptejte se, koho se dotkla. To byla pokora té barevné ženy...

213 Mimochodem, to zasáhlo další barevnou ženu, sedící zde na konci. Ona trpí nemocí srdce. Jmenuje se paní Harrisová. Věříš, paní Harrisová? Tvoje srdeční nemoc tě opustila.

214 Koho se dotkla? Ona se nedotkla mne. Ona sedí na dvacet metrů daleko. Ona se dotkla nejvyššího kněze.

215 Zde, zde je další žena, odvracím svou hlavu, ona sedí zde. Ona

trpí rovněž srdeční nevolností. Paní Carterová, povstaň, Ježíš Kristus tě uzdravuje.

²¹⁶ Tam vzadu je žena, která má žaludeční vředy. Jmenuje se paní P-a-o-l-i. Paní Paoli, povstaň, Ježíš Kristus tě uzdravuje. V pořádku. Tak je to.

²¹⁷ „Ještě jednou, Pane, ještě jednou!“ Věříte Mu?

²¹⁸ Povstaňme. Vyznejme mu své hříchy a modleme se: „Ještě jednou, Pane, nechť Duch svatý spadne na nás!“ Pozdvihněte své ruce.

²¹⁹ Pane Bože, stojíme v rozpacích, svět se nám posmívá, Pane. Pomož nám, dnešního večera. Nechť Duch svatý přijde znovu, nechť bude vylit na lidi. Nechť přijde nyní, Pane. Nechť jest uzdravena každá nemocná osoba. Každý hříšník zachráněn, každý hledající naplněn. Ještě jednou, Pane, ještě jednou! Ještě jednou, Pane! Nechť Duch svatý sestoupí ještě jednou mezi Tvůj lid!

²²⁰ Pozdvihněte nyní svá srdce, a s pláčem: „Ještě jednou, Pane!“ Všichni spolu: „Ještě jednou, Pane, ještě jednou!“

²²¹ Ještě jednou, Pane! Nechť se ještě jednou Duch svatý zmocní toho obecnstva, zlomí nepřátelskou moc, a naplní každou žilku křtem Ducha!

